
ήθη έθιμα παράδοση: **"Αρραβώ νας"** στο χωριό Βρύσες, δήμου Τριφυλίας νομού Μεσσηνίας.

Πολλές φορές, όταν συμφωνούσαν, περνούσαν ένα σημάδι, μια πρόχειρη βέρα και όριζαν τους επίσημους αρραβώνες.

Στους επίσημους αρραβώνες, καλούσαν τους πιο κοντινούς συγγενείς, μερικούς φίλους και την ημέρα που είχαν ορίσει, πήγαιναν στο σπίτι της νύφης, με γλυκά και με πίτες.

Όλοι οι καλεσμένοι πήγαιναν χάρες, διάφορες στη νύφη (φορέματα, χρυσαφικά, είδη κουζίνας διάφορα, κ.λ.π.). Οι γονείς του γαμπρού, έκαναν χάρες στη νύφη και ο γαμπρός έκανε χάρες στη νύφη και στα πεθερικά του (φόρεμα, παπούτσια και κανένα χρυσαφικό στη νύφη, πουκάμισο στον πατέρα της, παντόφλες στην πεθερά κ.λ.π.).

Ξεκινούσαν όλοι μαζί και πήγαιναν στο σπίτι της νύφης, μπροστά πήγαιναν της κανίστρες στολισμένες με τα δώρα και τις χάρες, στο μέσον ο γαμπρός και οι γονείς του. Φτάνοντας στο σπίτι της νύφης, έκαναν τις απαραίτητες χαιρετούρες και ευχές και έπαιρναν θέσεις γύρω από ένα μικρό τραπέζι που είχαν τοποθετήσει στο μέσο του σπιτιού, έφερναν ύστερα ένα εικόνισμα, το τοποθετούσαν πάνω στο τραπέζι, εκκαλούσαν τη νύφη και το γαμπρό να πλησιάσουν. Πλησίαζαν τότε και ο πατέρας της νύφης και του γαμπρού έβγαζαν τις βέρες και τις έβαζαν πάνω στο εικόνισμα.

Ο πατέρας του γαμπρού έπαιρνε τη βέρα που είχε φέρει, την σταύρωνε πάνω στο εικόνισμα

τρεις φορές και έλεγε : «Αρραβωνιάζεται ο (το όνομα του γαμπρού) την (το όνομα της νύφης) στο όνομα του Θεού και της Παναγίας ή στα όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος και περνούσε τη βέρα στο δάχτυλο του δεξιού χεριού της νύφης, την χαιρετούσε και της ευχόταν να ζήσουν, την φιλούσε στο μέτωπο κι' αυτή τον ευχαριστούσε και του φιλούσε το χέρι. Το αυτό έκανε και ο πατέρας της νύφης και ευχόμενος να ζήσουν και φιλούσε το γαμπρό σταυρωτά. Την ίδια στιγμή κάποιος έβγαινε έξω από το σπίτι ή από το παράθυρο και έριχνε ένα τουφέκι, για να γίνει γνωστό το γεγονός σε όλο το χωριό!

Χαιρετιόνταν οι δυο συμπέθεροι (πατεράδες) και φιλιόνταν σταυρωτά και εύχονταν να τους ζήσουν. Το ίδιο έκαναν και οι μανάδες των νέων, νύφης και γαμπρού, ακόμη πότε - πότε έπεφτε και κανένα δάκρυ από χαρά. Ακολουθούσαν ύστερα να χαιρετούν τα αδέλφια των αρραβωνιασμένων και στη συνέχεια οι καλεσμένοι και οι παρευρισκόμενοι. Παράλληλα έβγαζαν το κάνιστρο με τα γλυκά, κουραμπιέδες ή δίπλες, σέρβιραν σε όλους και νερό ή πιοτό (τότε όμως δεν υπήρχαν ηδύποτα) και το νερό είχε την πρωτοκαθεδρία.

Στη συνέχεια άρχιζε ο χορός και το τραγούδι μέχρις που στρωνόταν το τραπέζι, αν ήταν από το ίδιο χωριό. Πολλές φορές δεν έκαναν τραπέζι, απλώς σέρβιραν μόνο μεζέ και κρασί. Αν ο γαμπρός ή η νύφη ήταν από άλλο χωριό, τότε κανόνιζαν και το τραπέζι γινόταν στο σπίτι, πάντα της νύφης. Συμμετείχε στα κρέατα και τα ψωμιά και ο γαμπρός και όλοι έφταναν από ενωρίς στο σπίτι της νύφης για να είναι έτοιμα στην ώρα που είχε οριστεί.

Όταν τέλειωνε ο χορός και το γλέντι, ετοιμάζονταν και οι συμπέθεροι να αναχωρήσουν, η νύφη έριχνε τις χάρες (δώρα) στο γαμπρό, τον πεθερό και την πεθερά και τις αδελφές και τα αδέλφια του γαμπρού. Όλα αυτά ήταν υφαντά στον αργαλειό και ραμμένα από μοδίστρες, επίσης έριχναν μεταξωτά μαντήλια (τις μεσίντες) αργότερα η βιομηχανία έκανε πιο εύκολα τα πράγματα με τα έτοιμα.

Μετά την αρραβώνα, ο γαμπρός επισκέπτονταν την αρραβωνιαστικιά του και κάθε Κυριακή πήγαιναν μαζί στην Εκκλησία ή σε επισκέψεις συγγενών. Πάντοτε συνόδευε την κοπέλα κάποιος από το σπίτι, ο αδελφός της ή η μητέρα της, δεν την άφηναν μόνη με το γαμπρό ...μέχρι που να γίνει ο γάμος.

Στις περιπτώσεις που η νύφη ήταν από μακρινό χωριό, ο γαμπρός την επισκέπτονταν κάθε δέκα πέντε ημέρες, ίσως και αργότερα. Το Σάββατο το μεσημέρι, ετοίμαζαν τον γαμπρό να

πάει να επισκεφτεί την αρραβωνιαστικιά του, του είχαν ετοιμάσει πίτα (ψωμί ζυμωμένο με αλεύρι κοσκινισμένο στην ψιλή κρησάρα (σήτα) και πολλές φορές κεντημένη με διάφορα σχέδια αλειμμένα με αυγό και ζάχαρη ψιλοτριμμένη), το κρέας αρνί ή κατσίκι (συνήθως μπούτι), γλυκά, όλα ωραία διπλωμένα τα έβαζαν στο σακούλι, το καλύτερο της μητέρας του, κεντημένο στον αργαλειό. Έστρωναν το σαμάρι του αλόγου με τα πιο φανταχτερά, κεντητά κιλίμια, κρεμούσαν τα σακούλια με τα πράγματα πάνω στο άλογο, ανέβαινε και ο γαμπρός φορώντας τα καλά του (ποια καλά του; Πολλές φορές ήταν όλα δανεικά, αρκεί να λάβουμε όλοι υπόψη μας ότι μ' ένα κουστούμι ντύνονταν δέκα και είκοσι γαμπροί. Με το κουστούμι του Γιάννη του Πανόπουλου, μου διηγήθηκε ο τέως Πρόεδρος της Κοινότητάς μας Αναστάσιος Γεωργόπουλος, ντύνονταν όλοι οι γαμπροί του χωριού. Από παπούτσια; Ένα ζευγάρι τα είχαν τρία - τέσσερα αδέρφια, τα φορούσε ο ένας πηγαίνει στην εκκλησία μεταλάμβανε και έφευγε γρήγορα να τα φορέσει ο άλλος και στη συνέχεια ο άλλος μέχρι και τον τελευταίο). Ανέβαινε λοιπόν ο γαμπρός στο άλογο και πήγαινε στο σπίτι της αρραβωνιαστικιάς του.

Εβγαίνει η αρραβωνιαστικιά και η μάνα της και τον καλωσσορίζαν πρώτες στην αυλή του σπιτιού με ωραία λόγια -καλώς το παλικάρι μας, έλεγε η πεθερά, καλώς τον, καλώς τον- με χαρές και με γέλια τον καλωσσορίζει και η αρραβωνιαστικιά και καμιά φορά του έδινε και κανένα κρυφό φιλή, εξαρτάτο κατά πόσο θαρρετή και αποφασιστική ήταν.

Ο πεθερός περίμενε το γαμπρό στο κατώφλι του σπιτιού, τον αγκάλιαζε και με λόγια όπως, καλώς το παιδί μου, τον φιλούσε σταυρωτά και ο γαμπρός του φιλούσε το χέρι, σε ένδειξη σεβασμού, έτσι όλοι μαζί έμπαιναν στο σπίτι. - Εδώ, εδώ, έλεγε η αρραβωνιαστικιά, εδώ κάθισε και έδειχνε το σκαμνί, το κάθισμα κατάλληλα περιποιημένο και στρωμένο, για να καθίσει ο γαμπρός.

Ο πεθερός αναλάμβανε να κατεβάσει τα πράγματα με τα κιλίμια από το άλογο και στη συνέχεια το έδενε στο στάβλο. Η περιποίηση του γαμπρού ήταν το πρώτο μέλημα της πεθεράς και της νύφης. Του προσέφεραν γλυκό και στη συνέχεια ερχόταν και η ώρα του τραπεζιού. Η περιποίηση ήταν τόσο μεγάλη που η λαϊκή παράδοση - γλώσσα έλεγε : «Όταν πάει ο γαμπρός στο σπίτι της νύφης γεννά και ο κόκορας». Τι να γεννούσε ο έρμημος ο κόκορας (πετεινός) που τις περισσότερες φορές τον έτρωγαν μακαρονάδα αντί να κελαηδά και να γεννά έτρωγαν το κεφάλι του.

Την επόμενη ημέρα το απόγευμα, δηλαδή την Κυριακή, ο γαμπρός έφευγε πάλι γυρνώντας στο σπίτι του, έστρωναν πάλι στ' άλογο, η αρραβωνιαστικιά και η μητέρα της, τα κιλίμια, κρεμούσαν τα σακούλια με τις πίτες και τα δώρα της νύφης που έστελνε στα πεθερικά της και ξέβγαναν το γαμπρό μέχρι την εξώπορτα με ευχές και χαρές. Ο πεθερός συνόδευε τον γαμπρό μέχρι το τέλος του χωριού, τον αποχαιρετούσε κι' έφευγε. Αυτό γινόταν μέχρι να οριστεί η ημερομηνία του γάμου.

πηγή: από το βιβλίο **"Βρύσες Τριφυλίας"** του **Αλέκου Σουλιμιώτη**